

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

❁ זהר חדש רות ❁

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק י"ב

קונטרס 912

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עבשיו מובן למה הצדיקים האמתיים לא נכנסו לבית שאין זוהר הקדוש, וכל מי שלא לומד זוהר הקדוש לא הגיע למדרגת אדם, וחי רק בזכות אלו שלומדים זוהר, ועליו נאמר 'אדם ובהמה תושיע הוי"ה'

ובזה פרוש גם כן אדוני אבי זכרונו לחיי העולם הבא שזהו הרמז שרמזו לאיש אחד שהראו לו בחלום תבת בהמה ולא ידע פרושו ופרשו לו כי יען שמכר ספר זוהר שהיה לו בביתו לכן הראו לו תבת בהמה דראשי תבות ב'ערת' ה'קדש מ'ן ה'בית רחמנא ליצלן.

'אדם ובהמה תושיע הוי"ה' בגימטריא 'רבי שמעון בן יוחאי'

'אדם ובהמה תושיע הוי"ה' (תהלים לו ז), גימטריא בדיוק מספר 'רבי שמעון בר יוחאי'.

(ספר מגדיל ישועות מלכו אות נ"ה, בשם הרב הקדוש מבארניב).

על פי היסוד הזה נכין את עצמנו ונתפלל לקב"ה שיעזר לנו גם השנה לקבל את התורה הקדושה תורת הסוד מחדש מתוך טהרת הלב, מתוך אחדות, מתוך הכנעה והתבטלות כלפיו - והלוואי ונהיה ראויים לקבל בקרוב פני מלך המשיח בב"א.

לומדי הזוהר הקדוש יהיו הראשונים לקבל פני משיח

ואלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים לקבל פני משיח וכשיבוא יאמר להם יישר כחכם שזרזתם הגאולה, ובזכותכם העולם קיים, ובא על תקונו השלם.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעת". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ולמדו בכל יום זוהר הקדוש וכך נלך בלנו פאחד יחד לקבל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"ב בוא"ו ק"י ביחודא שלים, על ידי שהוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקונו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידנו פוננה עלינו ומעשה ידנו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידנו פוננה עלינו ומעשה ידנו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

אֶת אֹר פְּנֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בַּב"א. וְכָלֵנוּ כְּאַחַד נִזְכָּה שְׂיֻקִּים בְּנוּ נְבוֹאת הַרְשֵׁב"י
 "זְכָאָה דְרָא דְהָאִי אֶתְגַּלְיָא בֵּיהּ וּבְסֻגִּילְתּוּ "וּקְרַאתֶם דְרֹר" וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ,
 בֶּן דָּוִד מְשִׁיחֵנוּ מֶלֶךְ בְּיַפְיֹוּ זְבוּא וְיִגְאַלְנוּ, בְּ"עִז" וְהִדָּר אֱלֻקֵינוּ, וּבְשֹׁכֵר זֹאת אֶ-
 ל חֵי חֶלְקֵנוּ, וְנַחֲהָ עָלֵינוּ רוּחַ ה' צוּרֵנוּ מְגֻנְנוּ, יְגָלָה כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ עָלֵינוּ, וְאִז
 יִשְׁמַח לְבַנּוּ, וְתִגַּל נַפְשֵנוּ, בִּישׁוּעַת מַלְכֵנוּ, אֲמֹן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן.

ישראל תאכל. ואז היא משתוקקת לנשמה העליונה שנקראת נעמי.

והנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז וגו' (רות.ג). רבי רחומאי פתח, (תהלים קיב ג) גבור בארץ יהיה זרעו. אשרי הוא מי שמתברך בכנים בעולם הזה, פדי שלא ילך יחידי לאותו העולם.

בא וראה, בדגמא שיש באדם יהו"ה מלא, ומתפרש האור שלו למ"ה, כאן יש בגוף השם מלא יהו"ה, ומתפרש לעשרים ושתים אותיות, ועם מנצפ"ך הם עשרים ושבע.

ואני אפתח לך דרך ישר. כמו שהיא דגמת אדם, שהיא מארבע אותיות, והיא אור גדול, כף יש בגוף ארבעה יסודות - אש ועפר רוח ומים, והם ארבעה פחות. ואלו הם: רוח הבהמית, ונפש הבהמית, והנשמה, והנשמה לנשמה. והם מצד השמאל.

והם פועלים בעולם הזה כמו זה: השכל מהנשמה לנשמה. ותאות השכל נמשכת מן הנשמה. ומן רוח הבהמית יבא המשא ומתן עם הגוים. ונפש הבהמית להנהיג האיברים, שילכו לאכילה ושתיה ותאות המשגל, וזוהי הנפש הבהמית (מן הרוח ארבע רוחות, קר והם קיץ וחורף).

וחמשה מקומות שעשירים ושתים אותיות נזכרות בהם, והם: אחה"ע מגרון, כומ"ף משפתים, גיכ"ק מחיף, דטלנ"ת מלשון, זסצר"ש משנים. ואלו חמשת המקומות נכללים בארבעה פחות, שהם מנהיגים האיברים, ובהם נברא כל הגוף. ועליהם הארבע אותיות קדושות, שנקראו אדם, ועליהם אמר ויברא אלהים את האדם בצלמו.

תאכל. וכדין איהי תואיבת לנשמה עליונה דאיתקריא נעמי.

והנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז וגו'. רבי רחומאי פתח, (תהלים קיב ג) גבור בארץ יהיה זרעו. זכאה איהו מאן דמתברך בכנין בהאי עלמא, בגין דלא יהי יחידי ליהוה עלמא.

הא חזי, בדוגמא דאית באדם יהו"ה מלא, ומתפרש האור שלו למ"ה. הכא אית בגופא השם מלא יהו"ה, ומתפרש לכ"ב אותיות, ועם מנצפ"ך הם כ"ז.

ואני אפתח לך דרך ישר. כמו שהיא דוגמת אדם, שהיא מארבע אותיות, והיא אור גדול. כף אית בגוף ארבע יסודות, אש ועפר רוח ומים, והם ארבע פחות. ודא אינון: רוח הבהמית. ונפש הבהמית. ונשמתא. ונשמתא לנשמתא. ואינון מסטרא דשמאלא.

ואינון פועלין בהאי עלמא כגונא דא. השכל מנשמתא לנשמתא. ותאות השכל נמשך מן נשמתא. ומן רוח הבהמית יבא המשא ומתן עם הגוים. ונפש הבהמית, להנהיג האיברים, שילכו לאכילה ושתיה ותאות המשגל ודא הוא נפש הבהמית (מן הרוח ארבע רוחות קור וחום קיץ וחורף).

וחמשה מקומות שכ"ב אותיות נזכרים בהם, והם אחה"ע מגרון, כומ"ף משפתים. גיכ"ק מחיף. דטלנ"ת מלשון. זסצר"ש משנים. ואלו חמשה מקומות, נכללים בארבע פחות, שהם מנהיגים האיברים, ובהם נברא כל הגוף. ועליהם הארבע אותיות קדושות, שנקראו אדם. ועליהם אמר ויברא אלהים את האדם בצלמו.

הכתוב, (בראשית א)

ומן היו"ד איתער יראה לאדוני האדונים, ומה יהיה האדם ירא ממנו. ומה יהי מתעוררת תשובה לאיש. ומה הו' מתעוררת לאדם תורה. ומה ה' מתעוררים מעשים טובים ומצוות, ולא יחטא. זה הוא השם הנסתר בצלמו. כמו שהקדוש ברוך הוא נסתר בצלמו, כך הוא זה השם נסתר באדם.

ודע שהם ארבעה שמות: יהו"ה. יהו"ה. יהו"ה. יהו"ה. ודע שהארבע אותיות דגמת ארבעה יסודות שנקראו גוף, ומתפשטים למאתים ארבעים ושמונה איברים. ועל אלו הארבעה יש ארבע אותיות הנזכרים למעלה, והם מתעלים על הארבעה גופים שהזכרנו, ונקראים נקודות. פי בהקרת י' אי, ובהקרת ה' אה. ובהקרת ו' או. ובהקרת ה' אה. ויש על הנקודות טעמים, שהם מנהיגים לארבע אותיות, שהם כנגד רגלי המרפכה, שהם מוצא היסודות השפלים, והם נקראים נקודות. ועליהם שלשה טעמים, והם זרקא תלשא שלשלת. וזהו שם הנסתר הטהור והקדוש, שהוא שם הוי"ה.

וכן באדם, מן הא' לבדה התפשטו ארבע אותיות של שם: אי, אה, או, אה. ומה האלף התפשט ה"א הנעלם, פי הוא מוציא מה שקבל. וגם שתי הברותיו אי או, הראשון מקבל והשני מוליד. והיו"ד הנעלם של אי מורה פי ממנו מתפשט הכל. ועל כן נקרא הראשון מקבל, והשני מוליד. והיו"ד הנעלם שמורה פי ממנו מתפשט הכל. ועל כן נקרא הראשון זרקא, כשמו כן הוא, פי הוא מורה שאין לו סוף. והשניה תלשא, מלה מרפכת: ת"ל ש"א. פי היא

ומן היו"ד איתער יראה לאדוני האדונים, ומה יהיה האדם ירא ממנו. ומה יהי מתעוררת תשובה לאיש. ומה הו' מתעוררת לאדם תורה. ומה ה' מתעוררים מעשים טובים ומצוות, ולא יחטא. זה הוא השם הנסתר בצלמו. כמו שהקדוש ברוך הוא נסתר בצלמו, כך הוא זה השם נסתר באדם.

ודע שהם ארבעה שמות, יהו"ה. יהו"ה. יהו"ה. יהו"ה. ודע שהארבע אותיות דוגמת ארבע יסודות שנקראו גוף. ומתפשטין למאתים ושמונה וארבעים אברים. ועל אלו הארבע, אית ארבע אותיות הנזכרים לעיל, והם מתעלין על אלו ארבע גופים שהזכרנו, ונקראים נקודות. פי בהקרת י' אי. ובהקרת ה' אה. ובהקרת ו' או. ובהקרת ה' אה.

ויש על הנקודות טעמים. שהם מנהיגים לארבע אותיות. שהם כנגד רגלי המרפכה, שהם מוצא היסודות השפלים, והם נקראים נקודות. ועליהם שלשה טעמים, והם זרקא תלשא שלשלת. וזהו שם הנסתר הטהור והקדוש, שהוא שם הוי"ה.

וכן באדם, מן הא' התפשטו ארבע אותיות של שם, אי, אה, או, אה. ומה האלף התפשט ה"א הנעלם, פי הוא מוציא מה שקבל. וגם שתי הברותיו אי או, הראשון מקבל והשני מוליד. והיו"ד הנעלם של אי מורה, פי ממנו מתפשט הכל. ועל כן נקרא הראשון מקבל והשני מוליד. והיו"ד הנעלם שמורה פי ממנו מתפשט הכל.

ועל כן נקרא הראשון זרקא, כשמו כן הוא, פי הוא מורה שאין לו סוף. והשניה תלשא, מלה מורפכת: ת"ל ש"א. פי היא נושאת הת"ל. והשלישי שלשלת, כשמה כן

נושאת הת"ל. והשלישי
שלשלת, כשמה בן היא,
המשפעת לתל שהכל פונים שם
(ועל זה פון המחבר באמרו).

היא, המשפעת לתל שהכל פונים שם (ועל זה
כיון המחבר באמרו).

ידע שהם ארבע שמות. בדוגמא דא, יוסי יוסי
יוסי יוסי. אית ארבע אותיות שנקראו גוף,
ומתפשטים לרמ"ח איברים. ואית ארבע
אותיות, שנקראו נקודות, והם מתעלים על
הגוף. ויש על הנקודות טעמים, שהם
מנהיגים להם לאותיות. ועל שלשה שם נסתר
וקדוש, והנקודות גוף לטעמים, והאותיות
גוף לנקודות.

ידע שהם ארבע שמות. בדוגמא דא, יוסי יוסי
יוסי יוסי. אית ארבע אותיות שנקראו גוף,
ומתפשטים לרמ"ח איברים. ואית ארבע
אותיות, שנקראו נקודות, והם מתעלים על
הגוף. ויש על הנקודות טעמים, שהם
מנהיגים להם לאותיות. ועל שלשה שם נסתר
וקדוש, והנקודות גוף לטעמים, והאותיות
גוף לנקודות.

רבי רחומאי פתח, (תהלים קיב ב) גבור בארץ יהיה
ברעו. ופאה הוא מאן דיזכה דיתברך
בבנין פהאי עלמא. ואי לא, איהו אזיל מיד
ליד. וכתוב, (משלי יא כא) יד ליד לא ינקה רע.
מאי יד ליד. (תהלים כה יד) סוד ה' ליראיו.

רבי רחומאי פתח, (תהלים קיב ב) גבור בארץ יהיה
ברעו. ופאה הוא מאן דיזכה דיתברך
בבנין פהאי עלמא. ואי לא, איהו אזיל מיד
ליד. וכתוב, (משלי יא כא) יד ליד לא ינקה רע.
מאי יד ליד. (תהלים כה יד) סוד ה' ליראיו.

רבי נחמן אומר, ולנעמי מודע
לאישה איש גבור חיל ממשפחת
אלימלך ושמו בעז. וכתוב (רות ב)
קרוב לנו האיש מגאלנו הוא.
ורבי רחומאי אמר, (אם) כן, מה
זה לא ינקה רע?

רבי נחמן אומר, ולנעמי מודע
לאישה איש גבור חיל ממשפחת
אלימלך ושמו בעז. וכתוב, קרוב לנו האיש
מגואלנו הוא. ורבי רחומאי אמר, (אי) הכי,
מאי לא ינקה רע.

אמר לו, לשוטר שהיה מלכה
את הרשעים, עד שנותנים לו
ערב. ואם נותן, לא נותנים
לשוטר להלקות. אמר לו, לא
כן! אלא בשעה שיבא ויתגלה
מי שהחיה את האדם, תדע את
זה.

אמר ליה, לסנטרא דהוה אלקי לחייבא, עד
דיהבי ליה ערבא. ואי יהיב לא שבקין
סנטירא לאלקאה. אמר ליה לאו הכי, אלא
בשעתא דייתי ויתגלי מאן דאחיי לבר נש,
תנדע האי.

רבי זמיראה נפק לחקל אוני, חמא באינון
בקייעין קרטונאי, קומטרי שלהובי
דסלקין. ארפין אודנוי, ושמע קלין. אמר ליה
ההוא ערבאה, זיל בהדי, ואראה לך פליאן
טמירין מפי נשא. אזל עמיה אחורי טינרא,
וחמי בקיעין אחרנין, ושלהובין סליקו
לעילא. שמעו קלין אחרנין. אמר ליה ארפין

רבי זמיראה נפק לחקל אוני, חמא באינון
בקייעין קרטונאי, קומטרי שלהובי
דסלקין. ארפין אודנוי, ושמע קלין. אמר ליה
ההוא ערבאה, זיל בהדי, ואראה לך פליאן
טמירין מפי נשא. אזל עמיה אחורי טינרא,
וחמי בקיעין אחרנין, ושלהובין סליקו
לעילא. שמעו קלין אחרנין. אמר ליה ארפין

שמעו קולות אחרים. אמר לו:
הרפן אונדף לכאן. הרפין את אונדו,
ושמע קולות שאומרים וי וי.

אמר: ודאי, זהו מקום מאותם
המקומות של הגיהנםם פאן. ועבר
אותו הערבי, והוא נשאר. בינתים
גחץ לתוף מקום אחר, וראה איש
אחד שהיה מרים קולות, והיו
לוחכים אותו, ומכניסים אותו
לעמק של מדור אחר, ונתפסה,
ולא ראה יותר.

נרדם, וראה בחלום אותו האיש.
אמר לו: מי אתה? אמר לו: יהודי
רשע אני, שלא השארת רעות
וחטאים בעולם שלא עשיתי.
אמר לו בתוף החלום: מה שמך?
אמר לו: איני יודע, שהרשעים
של הגיהנםם לא זוכרים שמם.

אמר לו: שם מקומך מהו? אמר
לו: בגליל העליון הייתי קצב,
ומתוף הרעות הרבות שעשיתי
שם, דנים את אותו האיש שלש
פעמים ביום ושלוש פעמים
בלילה. (אמר לו: וכן השארת? אמר לו: כן).

קם משם, והלך לו לגליל העליון.
שמע קול תינוק שהיה אומר,
(משלי ב) אם תבקשנה ככסף
וכמטמנים תחפשנה אז תבין
יראת ה'. הלך לבית מדרש אחר,
שמע קול תינוק אחר שהיה
אומר, (צפניה ב) בקשו צדק בקשו
ענוה אולי תסתרו וגו'.

הלך וחפש אחר אותו האיש
הרשע. ואל תינוק אחד שאל.
אמר לו: רבי, יבא פך וכף לאותו
האיש, שלא השאיר רעות
וחטאים בעולם שלא עשה! פך
וכף יהיה לאותו האיש הרשע,
ולאותה (המינקת) שהיניקה אותו!
אמר לו: האם השאיר בן
בעולם? אמר לו: כן, בן אחד

אונדף הקא. ארפין אונדו, ושמע קלין
דאמריין ווי ווי.

אמר, ודאי הא אתר חד מאינון דוכתי דגיהנםם
הקא. ועבר ההוא ערבאה, ואשתאר
הוא. אדהכי, גחין גו דוכתא אחרא, וחמא
חד בר נש דהוה רמי קלין, והו נטלין ליה,
ואעלין ליה לעומקא דמדורא אחרנא,
ואתפסאי, ולא חמי יתיר.

אדמיך, וחמא בחלמא ההוא גברא. אמר ליה
מאן את. אמר ליה יודאי חייבא אנא,
דלא שבקנא בישין וחטאין בעלמא דלא
עבדנא. אמר ליה בגו חלמא, מה שמך. אמר
ליה, לא ידענא, דחייבי גיהנםם לא דכרין
שמיהו.

אמר ליה, שמא דדוכתך מהו. אמר ליה,
בגלילא עילאה קצבא הויןא. ומגו
בישין סגיאין דעבדנא התם, דינין ליההוא בר
נש תלתא זמנין ביממא ותלתא זימנין בלילא.

(אמר ליה, וכרא שבקת. אמר ליה, אין).

קם מתמן, ואזל ליה לגלילא עילאה, שמע
קול ינוקא דהוה אמר, (משלי ב) אם תבקשנה
ככסף וכמטמנים תחפשנה אז תבין יראת ה'.
אזל לבי מדרשא אחרא, שמע קול ינוקא
אחרא דהוה אמר, (צפניה ב) בקשו צדק בקשו
ענוה אולי תסתרו וגו'.

אזל וחפש אבתריה דההוא גברא רשע. ולחד
ינוקא קא שאיל. אמר ליה, רבי, תיתי
פך וכף ליההוא גברא, דלא שבק בישין
וחטאין בעלמא דלא עבד. פך וכף תהא
לההוא גברא רשע, ולההוא (ס"א מינקתה) דיניקא
ליה.

אמר ליה, ברא שבק בעלמא. אמר ליה הן. חד ברא שביק, והוא רשע

פְּאֲבוּהָ, וְאִיהוּ יְנוּקָא דְאָזִיל בְּבֵי מַטְבְּחָא. חֲפֵשׂ אַבְתְּרִיהּ, וְנָטִיל לִיהּ וְלַעֲזֵי לִיהּ בְּאוּרֵייתָא, עַד דְּאוּלִּיף לִיהּ מִקְרָא וְצִלּוֹתָא וְקִרְיַאת שְׁמַע. לְבַתֵּר אוּלִּיף לִיהּ מִשְׁנָה וְתַלְמוּד וְהִלְכוֹת וְהַגְדוֹת, עַד דְּאֵתְחַכֵּם יַתִּיר, וְהֵינּוּ רַבֵּי נַחוּם הַפְּקוּלִי.

הוא השאיר, והוא רשע כמו אביו, והוא הילד שהולך בבית המטבחים. חפש אבתי, ולקח אותו ולמד אותו בתורה, עד שלמדו מקרא ותפלה וקריאת שמע. אחר כך למד אותו משנה ותלמוד והלכות והגדות, עד שהתחכם יותר, והינו רבי נחום הפקולי.

אֲמַאי קָרוּ לִיהּ הַפְּקוּלִי. כְּמָה דְאֵתְ אָמֵר, (ישעיה כח ז) פָּקוּ פְּלִילִיָהּ. דְּאֵפִיק לְאַבוּהָ מִן דִּינָא דִּהֵהוּא עֲלָמָא. וְכְמָה חֲכִימֵי דְרָא דִּנְפָקוּ מִינֵיהּ, אַקְרוּן פְּקוּלִי.

וְכִמָּה קָרְאוּ לוֹ הַפְּקוּלִי? כְּמֵו שְׁנַאֲמֵר (ישעיה כח) פָּקוּ פְּלִילִיָהּ. שֶׁהוֹצִיא אֶת אָבִיו מֵהַדִּין שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם. וְכִמָּה חֲכִימֵי הַדּוֹר שִׁיָּצְאוּ מִמֶּנּוּ נִקְרְאוּ פְּקוּלִי.

דְּהוּא גְבֵרָא אֲתִי לִיהּ בְּחַלְמָא, וְאָמֵר לִיהּ, רַבִּי, כְּמָה דְאֵנְתָּ נַחֲמַתְּ לִי בְּן יִנְחָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתָךְ. דְּהָא מִן יוּמָא דִּידַע בְּנֵי פְסוּק חַד, פָּקוּ לִי מִן דִּינָא. בִּיּוֹן דְּקָרָא קִרְיַאת שְׁמַע, סִלְקִין דִּינָאֵי בֵּין בִּימָמָא בֵּין בְּלַילָא זִימָנָא חַד. בִּיּוֹן דְּקָרִי בֵּיהּ רַב, אַעֲבֵרוּ דִּינָאֵי מִפְּל וְכֵל.

אוֹתוֹ הָאִישׁ בָּא לוֹ בְּחֵלוֹם, וְאָמֵר לוֹ: רַבִּי, כְּמֵו שְׁנַחֲמַתְנִי, כִּי יִנְחָם אוֹתָךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁהָרִי מִן הַיּוֹם שֶׁיָּדַע בְּנֵי פְסוּק אַחַד, הוֹצִיאָו אוֹתִי מִן הַדִּין. בִּיּוֹן שֶׁקָּרָא קִרְיַאת שְׁמַע, הֶעֱלוּ הַדִּין שְׁלִי בֵּין בִּיּוֹם וּבֵין בְּלַילָה פַּעַם אַחַת. בִּיּוֹן שֶׁקָּרָא בּוֹ הַרַב, הֶעֱבִירוּ אֶת דִּינֵי מִכָּל וְכֵל.

וְיֹמָא דְאֵתְחַפֵּים וְקָרוּ לִיהּ רַבִּי, אֲתַקִּינוּ פּוּרְסֵי בֵּין צְדִיקָיָא בְּגִינְתָא דְעַדָּן. וּבְכָל יוּמָא וְיוּמָא דְאֵתְחַדְשָׂא אוּרֵייתָא בְּשַׁמְיָה, מַעֲטְרִין לִי בְּעֵיטְרָא עֵילָאָה, דְּצְדִיקִים מַתְעַטְרִין.

הַיּוֹם שֶׁנִּהְיָה חֲכָם וְקָרְאוּ לוֹ רַבִּי, הִתְקִינוּ אֶת כְּסָאֵי בֵּין הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן. וּבְכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁמַּתְחַדְּשֵׁת תּוֹרָה בְּשָׂמוֹ, מַעֲטְרִים אוֹתִי בְּעֵטְרָה עֵלְיוֹנָה, שֶׁהַצְּדִיקִים מַתְעַטְרִים.

בְּגִינְדָּךְ זָכִינָא בְּכָל הָאֵי יָקֵר. זַפְּאָה אִיהוּ חוּלְקִיָהּ, מֵאֵן דְּשָׁבַק בְּרָא דְלַעֲזֵי בַּתּוֹרָה בְּהָאֵי עֲלָמָא. אָמֵר ר' חֲזִיָּא בַּר אַבָּא, כְּהָאֵי גּוֹנָא אִירַע לִיהּ לְרַבִּי עֶקִיבָא.

בְּגִלְגָּלְךָ זָכִיתִי בְּכָל הַפְּבוֹד הַזֶּה. אֲשֶׁרִי הוּא חִלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁמִּשְׁאִיר בֶּן שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה. אָמֵר רַבִּי חֲזִיָּא בַּר אַבָּא, כְּמֵו זֶה אִירַע לוֹ לְרַבִּי עֶקִיבָא.

רַבִּי נִתֵּן שָׂאל לִיהּ לְרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי חֲנִינָא יוּמָא חַד, וְאָמֵר לִיהּ, אֵלְיָהוּ הָוָה לִיהּ בְּרָא, אוּ לָאו. אָמֵר לִיהּ, מִילְתָּא אַחְרָא הָוָה בֵּיהּ, וְכַתִּיב, (דב"ה א פו כב) אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וּבִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעוּ. מֵאֵי אֵל תִּרְעוּ אֵל תִּגְעוּ עֲצָמֵיכֶם רַעִים וְחֲבֵרִים לְנְבִיאֵי. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פָּחַר בְּהֶם, וְהַבְּדִילָם מִיִּשְׂרָאֵל לְעַבּוֹדָתוֹ, וְהַכְּנִיסָם

רַבִּי נִתֵּן שָׂאל אֶת רַבִּי יוֹסִי בַּר חֲנִינָא יוֹם אַחַד, וְאָמֵר לוֹ, הֵאֵם לְאַלְיָהוּ הָיָה בֶּן אוּ אוֹ לֹא? אָמֵר לוֹ, דְּבַר אַחַר הָיָה בּוֹ, וְכַתּוּב (דברי הימים-א טו) אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וּבִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעוּ. מֵה זֶה אֵל תִּרְעוּ? אֵל תִּגְעוּ עֲצָמֵיכֶם רַעִים וְחֲבֵרִים לְנְבִיאֵי. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פָּחַר בְּהֶם, וְהַבְּדִילָם מִיִּשְׂרָאֵל לְעַבּוֹדָתוֹ, וְהַכְּנִיסָם

בְּהִיכְלוֹ. קַל וְחוֹמֵר, מִי שֶׁהוּא מְלַאךְ בְּשָׁמַיִם, אֶתָּה שׁוֹאֵל עָלָיו.

בְּהִיכְלוֹ, קַל וְחוֹמֵר מִי שֶׁהוּא מְלַאךְ בְּשָׁמַיִם, אֶתָּה שׁוֹאֵל עָלָיו?!

רַבִּי יוֹחָנָן אוֹמֵר, מִשְׁבֵּט גֹּד הָיָה. רַבִּי נְהוֹרָאִי אָמַר, אֲלֵיהוּ מְלָה אַחְרָא הוּהּ בֵּיה, דְּכִתִּיב, (משלי ל ד) מִי עָלָה שָׁמַיִם וַיֵּרֵד. מִי עָלָה שָׁמַיִם, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר מְשֻׁמִּיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דָּא אֲלֵיהּ. וַיֵּרֵד מְקוּדָם לְכֹן.

רַבִּי יוֹחָנָן אוֹמֵר, מִשְׁבֵּט גֹּד הָיָה. רַבִּי נְהוֹרָאִי אָמַר, אֲלֵיהּ, אַחַר הָיָה בּוֹ, שְׁפָתוֹב (משלי ל) מִי עָלָה שָׁמַיִם וַיֵּרֵד. מִי עָלָה שָׁמַיִם - אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר מְשֻׁמוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, זֶה אֲלֵיהּ. וַיֵּרֵד - מְקוּדָם לְכֹן.

וְקִשְׁיָא דְרַבִּי אֶלְעָזָר אֲדִרְבִּי אֶלְעָזָר, דְּאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אֲלֵיהּ דָּא פִּנְחָס. אִי בְּשָׁבִיל שְׁקִינָא לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, זֶה קִינָא וְזֶה קִינָא. לְאוּ הָכִי. דְּאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, פְּתִיב, (מ"א ט י) קִנָּא קִנָּאתִי. קִנָּא בְּשִׁטִּים, וְקִנָּאתִי הָכָא. אָמַר לִיה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַד מְתִי אֶתָּה מְקִנָּא לְשָׁמַי.

וְקִשְׁיָא מְרַבִּי אֶלְעָזָר עַל רַבִּי אֶלְעָזָר, שְׁאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲלֵיהּ זֶה פִּנְחָס. אִם בְּשָׁבִיל שְׁקִינָא לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - זֶה קִנָּא וְזֶה קִנָּא! לֹא כֵן, שְׁאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, פְּתִיב (מלכים-א טמ) קִנָּא קִנָּאתִי. קִנָּא בְּשִׁטִּים, וְקִנָּאתִי כָּאֵן. אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: עַד מְתִי אֶתָּה מְקִנָּא לְשָׁמַי?

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלוֹם, מִי עָלָה שָׁמַיִם, דָּא אֲלֵיהּ. דְּכִתִּיב, (מ"ב ב יא) וַיַּעַל אֲלֵיהּ בְּסַעֲרָה הַשָּׁמַיִם. וַיֵּרֵד, זֶה יוֹנָה, דְּכִתִּיב, (יונה א ה) וַיּוֹנָה יָרֵד אֶל יַרְבֵּיתִי הַסְּפִינָה וּגּוֹ'. (שם ב ז) לְקַצְבֵי הָרִים יֵרֵדְתִי. מִי אֶסְפֵּה רוּחַ בַּחֲפָנָיו, זֶה מִשָּׁה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלוֹם, מִי עָלָה שָׁמַיִם - זֶה אֲלֵיהּ, שְׁפָתוֹב (מלכים-ב ב) וַיַּעַל אֲלֵיהּ בְּסַעֲרָה הַשָּׁמַיִם. וַיֵּרֵד - זֶה יוֹנָה, שְׁפָתוֹב (יונה א) וַיּוֹנָה יָרֵד אֶל יַרְבֵּיתִי הַסְּפִינָה וּגּוֹ'. לְקַצְבֵי הָרִים יֵרֵדְתִי. מִי אֶסְפֵּה רוּחַ בַּחֲפָנָיו - זֶה מִשָּׁה. מִי צָרַר מִים - זֶה אֲלִישֵׁעַ, שְׂרַפָּא הַמֵּיִם בִּירֵיחוֹ. בְּשִׁמְלָה - בְּכַח שְׁמֵלְתוֹ שֶׁל אֲלֵיהּ. מִי הָקִים כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ - זֶה אַבְרָהָם, שְׁפָתוֹב (בראשית א) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם, בְּאַבְרָהָם. מַה שָּׁמוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אֲדוֹן שֶׁהִבִּיא לְעַבְדוֹתָו? ה' צְבָאוֹת שָׁמוֹ. וּמַה שָּׁם בְּנוֹ? יִשְׂרָאֵל, שְׁפָתוֹב (שמות א) בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי נַחֲמָן אוֹמֵר, כָּל זֶה בְּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַבֵּר.

מִי צָרַר מִים, זֶה אֲלִישֵׁעַ, שְׂרַיְפָא הַמֵּיִם בִּירֵיחוֹ. בְּשִׁמְלָה, בְּכַח שְׁמֵלְתוֹ שֶׁל אֲלֵיהּ. מִי הָקִים כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ, דָּא אַבְרָהָם. דְּכִתִּיב (בראשית ב ד) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם, בְּאַבְרָהָם.

מַה שָּׁמוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אֲדוֹן שֶׁהִבִּיא לְעַבְדוֹתוֹ (לְעוֹלָם). ה' צְבָאוֹת שָׁמוֹ. וּמַה שָּׁם בְּנוֹ. יִשְׂרָאֵל. דְּכִתִּיב, (שמות ד כב) בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. ר' נַחֲמָן אוֹמֵר כָּל הָאִי בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַבֵּר.

רַבִּי נְהוֹרָאִי וְרַבִּי יְהוּדָאִי נִפְגְּשׁוּ פַּתַּח אֵילָן אַחַד בְּשָׂדֵה, וְהָיוּ יוֹשְׁבִים. בִּינְתַיִם רָאוּ רוּק אַחַד שֶׁבָּא וְטָעָה בְּשָׂדֵה. אָמַר רַבִּי יוֹדָאִי: אוֹ שְׁטוּעָה אוֹתוֹ הָאִישׁ בְּשָׂדֵה, אוֹ שֶׁהוּא לְסָטִים, אוֹ

רַבִּי נְהוֹרָאִי וְרַבִּי יְהוּדָאִי, אֵינְעָרְעוּ תַּחֲתוֹת אֵילָנָא חֲדָא בְּחַקְלָא, וְהוּוּ יְתַבִּי. אֲדִהָכִי, חֲמוֹ חַד רְוּוּק, דָּאֲתִי וְטָעִי בְּחַקְלָא. אָמַר רַבִּי

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר הַתְּפִלָּה וְזוּ בְכַנְתָּ הַלֵּב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְּמוּ בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוֹמַם וְלִתְקַן הַרְיִסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שֶׁעַל מְכוּנֵי יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֵיהָ וּמִיָּם בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרִצּוֹנוֹ וְכְרִצּוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵה תִתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשׁוּעָתָה מִהֲרָה תִצְמִיחַ, לְעֵלוֹי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֹר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר ה', בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטָּאֵל זִיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂאִיִּתְנִי לְלַמּוֹד וְלַהֲגוֹת בְּסִפְר הַקְּדוֹשׁ הָהָה וְיִהְרָה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלְּמַדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נט, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִּי פִשְׁעֵ בַּעֲקֵב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמֹר יְהוָה רִחֲמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשָׁו מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ הַנְּבִיאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתַּ מִשָּׁה רִיעָא מְהִימָנָא תִתְגַּלֶּה בְּמִהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַר יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמֵנו אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ בְּאֲמוֹת כְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלֶּכָּה אֱלֹקֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סו"ד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלַךְ רַחֲמָן רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוֹ. שׁוֹבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנֶךָ. בְּנָה בֵּיתֶךָ כְּבַתְחֻלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵי. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשְׁבֵּ שְׂכִינְתֶךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשְׁבֵּ כְּהֵנִים לְעַבְדוֹתֶם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנֵם לְשִׁירֵם וְלִזְמֹרֵם. וְהִשְׁבֵּ יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לְיִרְאָה וְלֵאחֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בֶּן יְהִי רְצוֹן. (ס"ת).

הַקְּדִישׁ לְעֵלוֹי הַנְּשֻׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוֹרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזָה עֲלֵי נְשֻׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחָד בְּזָה שְׁגוֹרֵם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שְׁהוּא עֲלֵי נְשֻׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִחַן לְנְשֻׁמָּה. מְלַכְד מַה שְׁמַצִּיל אֶת הַנְּפִטָר מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֵנִם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי הַחַיִּים שְׁתַּב לִזְמַר כְּכֵל לֵיל שְׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ.

מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר לְעֵלוֹי הַנְּשֻׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימוּד הַתְּפִלָּה וְהַזְהַר (תוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלַת לְנְשֻׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שְׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשֻׁמָּה... וּבַיּוֹם שְׁבַת קוֹדֵשׁ שֶׁשְׁעָה אַחַת לִימוּד הַזוֹהַר"ק שְׁוֹה אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֲנֵת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחָד בַּיּוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׁבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבּוֹדָאֵי לִימוּדוֹ עֲדַ עֲלֵנוּ נְשֻׁמָּת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלוֹי נְשֻׁמָּת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשֻׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוֹשׁ מִיחָד בְּזִכּוֹת לִימוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹת ע"ה וְחִמּוֹת ע"ה (עֲשֵׂה כֵב הַיִּשְׁר' וְהַנְּהַ שְׁכָרוֹ אֲתוֹ, כְּפוֹל וּמְכַפֵּל שְׁבַעֲתַיִם, בְּכַחֲנֵת מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְלָא יוֹעֵץ עֲרָה כְּפוּד אֵב וְאֵם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלָם
וּלְעֵלְמֵי עֵלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (מא) לְעֵלָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוֹדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמּוֹ הוּא
בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוֹל וַיְרַחֵם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פכ"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחֵנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלָיו. וַיַּחְוִס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרֵי אֱהָלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקֵר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יְרֵאת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוֹל וַיְרַחֵם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פכ"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחֵנָּה בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּס וַיַּחְמוֹל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ויננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ויננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

”בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר
”פקון ביה מן גלותא ברחמי”

”הדיה בינום ההוא יתקע ב
שופר גדול”